

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **S. D.**

oskarżonego o czyny z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535e § 1 k.p.k.),

w dniu 28 listopada 2023 r. skargi obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 13 lipca 2023 r., sygn. akt II Ka 220/23,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Bochni

z dnia 6 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 51/22

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę;
2. obciążyć S. D. kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Tarnowie, wyrokiem z 13 lipca 2023 r., po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela publicznego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, uchylił wyrok Sądu Rejonowego w Bochni z 6 kwietnia 2023 r., mocą którego postępowanie karne wobec S. D. o popełnienie przez niego w ramach czynów ciągłych dwóch przestępstw z art. 200 § 1 k.k. i art. 200 § 3 k.k. w stosunku do dwóch pokrzywdzonych, zostało umorzone z powodu innej okoliczności wyłączającej ściganie.

Skargę od wyroku odwoławczego wniósł obrońca, zarzucając w niej naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. przez błędne przyjęcie, że wyrok Sądu pierwszej

instancji zasługuje na uchylenie oraz że zachodzi potrzeba przeprowadzenia przewodu sądowego w całości i zażądał uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

W odpowiedzi na skargę prokurator Prokuratury Rejonowej w B. oraz pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniesli o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 539a § 3 k.p.k., skuteczność skargi od wyroku sądu odwoławczego, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, jest uzależniona od wykazania, że wydanie - na etapie postępowania apelacyjnego - orzeczenia kasatoryjnego naruszało art. 437 k.p.k., a zatem że nie zachodziła konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości lub nie zachodził wypadek określony w art. 454 k.p.k. albo że przy wydaniu tego orzeczenia wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 k.p.k. Zakres kontroli dokonywanej przez Sąd Najwyższy po wniesieniu skargi od wyroku sądu odwoławczego, o której mowa w art. 539a § 1 k.p.k., ogranicza się do zbadania, czy stwierdzone przez sąd odwoławczy uchybienie daje podstawę do wydania orzeczenia kasatoryjnego (zob. post. SN z 22 maja 2019 r., III KS 17/19).

Analiza sprawy doprowadziła Sąd Najwyższy do stwierdzenia, że Sąd Okręgowy w Tarnowie wywiązał się z powinności ciążących na nim w świetle art. 437 § 2 k.p.k. Mianowicie, po rozpoznaniu apelacji wniesionych na niekorzyść oskarżonego, wobec którego procedowanie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym umorzono, Sąd ten uznał zarzuty zwykłych środków odwoławczych za zasadne i, powołując art. 454 § 1 k.p.k., wydał wyrok kasatoryjny. Zdaniem instancji odwoławczej, dysponującej kompletnym materiałem dowodowym, rysowała się realna perspektywa wydania wyroku skazującego, który jednak nie mógł zapaść przed tym Sądem ze względu na blokującą go regułę *ne peius*. Bezsporne jest, że Sąd Najwyższy w postępowaniu skargowym nie był uprawniony do badania i merytorycznej oceny słuszności stanowiska Sądu odwoławczego w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego. Dlatego jedynie na marginesie, wychodząc niejako naprzeciw dalszemu biegowi sprawy, warto było odnieść się do kolejnego, istotnego jej aspektu. Otóż Sąd Okręgowy, uchylając wyrok Sądu pierwszej

instancji i przekazując mu sprawę do ponownego rozpoznania, dał wyraz przeświadczeniu, że prawdopodobieństwo skazania oskarżonego jest wysokie, co jednak nie było równoznaczne z nakazaniem zastosowania się przez Sąd Rejonowy do tego poglądu. Należało z całą mocą podkreślić, że sytuacja procesowa oskarżonego w dalszym ciągu nie jest przesądzona, albowiem organ *ad quem* nie ma prawa ograniczać zasady swobodnej oceny dowodów przez organ *meriti*, w szczególności poprzez narzucenie mu ostatecznych wniosków płynących z oceny poszczególnych środków dowodowych, jak i całokształtu materiału dowodowego. W dalszym ciągu procedować będzie w granicach wyznaczonych przez art. 7 k.p.k., a więc zasadę swobodnego uznania sędziowskiego.

Wobec faktu, że sprawa nie została prawomocnie zakończona i postępowanie toczyć się będzie przed Sądem pierwszej instancji, to do rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów dojdzie dopiero w orzeczeniu kończącym postępowanie.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia (art. 539e § 2 k.p.k.). O kosztach postępowania skargowego orzeczono po myśli art. 539f k.p.k. w zw. z art. 527 § 2 k.p.k.

KR

[ms]